

Då Och Nu

- Detta måste vara ett missförstånd. Receptionisten knappade febrilt på sin dator och försökte reda ut vad som hänt.

Jag hade infunnit mig hos tandhygienisten på avtalad tid. Tidspessimist som jag var, redan en halvtimme före, för säkerhets skull. Men något hade gått fel i administrationen.

- Där har vi det! sa hon till sist med ett litet triumferande leende. Det har skett en dubbelbokning. Vi ber hemskt mycket om ursäkt.

Sedan sa hon något som jag inte väntat mig.

- Vi bokar en ny tid, och du får en behandling utan kostnad. Blir det bra så?

Hon verkade uppriktigt intresserad av att ställa allt tillrätta. Sådant kundbemötande var man inte bortskämd med nuförtiden.

Så plötsligt stod jag där på Östermalmstorg med en massa tid över. Östermalmshallen bjöd på utströmmande lukulliska dofter. Gamla Folkan såg jag på med en rysning. Ännu en galleria i stan. Till vad nytta? Återigen hade kulturen fått skatta åt förgängelsen till förmån för Mammon.

Nej, man kanske skulle ta sig hem. Jag började gå mot tunnelbanan, när jag plötsligt hörde en röst bakom mig som ropade mitt namn. Jag vände mig om och såg en ytterligt välskraddad man komma emot mig.

Plötsligt drog högstadiet genom hjärnan. Billy, den värsta hippien av dem alla, som kom öldoftande till lucia och vars dagliga odör var av den där sötaktiga typen som jag först långt senare skulle få kännedom om vad det var.

Den eleganta kostymen till trots, kände jag igen honom. Nu visste jag inte riktigt hur jag skulle bemöta honom. Sedan en tid tillbaka hade han figurerat i tidningarna som en av de ledande för Nationalpatrioterna, ett parti som fått vind i seglen efter Sverigedemokraternas framgångar.

- Billy, sa jag tvekande.

Han gav mig en symbolisk kram.

- Det var verkligen länge sen! Vad gör du här?

Jag berättade om mitt besök hos tandhygienisten och ställde en motfråga.

- Vad gör du här?

- Jag bor där borta, sa han och pekade bort mot Hedvig Eleonora Kyrka. Har du lust och följa med upp en stund?

Jag tvekade lite. Å ena sidan borde hans nuvarande politiska åsikter inte komma i vägen för att vi kunde träffas och prata skolminnen. Å andra sidan tyckte jag att det var besvärande.

Samtidigt var jag förvånad, för att inte säga imponerad, över att den här killen som man trodde att det skulle gå käpprätt åt skogen för, nu verkade solid och välbärgad. Sammantaget gjorde det mig nyfiken, så jag tackade ja.

Östermalm var Östermalm. Redan trappuppgången andades detta faktum. Tungt, burget, tyst. Målade fönster. En mild doft av skurmedel. Fenom? Fanns det fortfarande?

Våningen var ännu mer typisk; stora rum med högt i tak. Hallen var som ett rum i sig, och utmynnade i ett stort vardagsrum, möblerat med rustika möbler i gammal stil.

Jag hängde av mig jackan i en infälld garderob. Billy gjorde en gest mot en röd sammetsoffa med

antimakasser. Jag slog mig ner i den lätt knakande soffan. Billy försvann ut i environgerna, och jag passade på att titta runt. På väggarna hängde målningar i klassisk stil, mellan tunga bokhyllor fulla med böcker, mestadels i skinnband. Längs en vägg ett stort vinställ.

Våningen var perfekt. Ljus, fräsch, välstädad, och som jag kunde se, väl underhållen.

Det är märkligt när man träffar gamla skolkamrater. När man träffas känns det ofta som om man skilts åt igår.

Minnen.

Skolgården. Billy var i slagsmål, som så många gånger förr. Nu låg han i underläge. På hans mage satt Skräcken. Skräcken var skolans värsting. Långt, stripigt hår, storväxt, svart skinnjacka, som märkligt nog bar ett peacemärke.

Billy sprattlade och försökte komma loss. Han hade inte en chans. Runt om stod andra elever i en klunga och hurrade på Skräcken. De tordes inte annat.

Rätt som det var, trängde en ovanligt kortväxt figur genom hopen. Markattan. Det var Billys halvsyster, som alltid försvarade honom. Hon kallades Markattan för att hon var extremt vig och snabb. Hon var också rapp i mun, och totalt orädd. Nu kastade hon sig på Skräcken och borrarade in sina naglar i hans nacke. Skräcken ruskade på sig och försökte bli av med plågan, men Markattan gav sig inte. Hon tryckte allt hårdare, och till slut var Skräcken tvungen att släppa taget för att ägna sig åt sin nya fiende. Med ett vrål var han på fötter. Nu stod också hans prestige på spel. Han kunde ju inte förlora ansiktet inför en tjej, en tjej som dessutom var betydligt mindre än han.

Markattan såg en minimal glipa i hopen och trängde sig igenom. Skräcken, stor och tung hängde inte med i svängarna. Klumpigt sprang han efter, men Markattan var redan långt borta. Skolklockan ringde. Hopen sprang under vilda skrik mot skolporten och försvann in.

Billy låg kvar. Jag mindes nu att jag hjälpt honom upp, och att tårar rann nerför hans kinder, tårar som han envist torkade bort med ovansidan av handen.

Billy kom åter. Han gick fram mot vinstället.

- Vin?

Jag gjorde en avvärjande gest.

- Jag tar lite i alla fall. Kaffe då? Det tackade jag inte nej till.

- Vad gör du nuförtiden då?

- Jag har ett litet importföretag, importerar lite finare gitarrer. Det går rätt bra.

- Familj?

- Nej, tyvärr, det har inte blivit så. Mina förhållanden har inte varit av den stabilare typen. Själv då?

- Tre barn med olika mammor. Det var lite struligt ett tag i början av det som skulle ha varit karriären. Ja, du vet ju hur det var i plugget, med öl och sånt. Det blev lite tyngre grejer sen. Gjorde några vändor på olika kliniker för avvänjning och sånt. Gjorde ett par volor också. Men nu har jag varit vit i några år, ja, bortsett lite vin då och då.

- Hur är det med din syster, undrade jag.

- Hon hade tur, utbildade sig inom data, som var så lönande när det var dags för henne att börja jobba. Hon fick jobb på Ericsson och reste runt hela världen i några år. Nu är hon i Kista, med flådigt kontor och sekreterare.

- Och nu är du politiker, sa jag. Det går visst rätt bra nu, har jag sett.

Han nickade.

- Nästa val sitter vi i Riksdagen, sa han tvärsäkert.

Han lutade sig tillbaka och såg drömmande upp i taket.

Nationalpatrioterna var unikt i svensk politik. Till en början var det knappt någon som tog partiet på allvar. Namnet lät som ett skämt; de flesta medlemmar som företrädde partiet hade försökt tvätta bort stämpeln av flåbusar med hjälp av flotta kostymer. Det hade varit föga framgångsrikt. Deras sätt att tala och föra sig avslöjade obönhörligt deras bakgrund.

Den politik man riktat in sig på, var den "invandringskritiska". Huvudparten av deras argumentation gick ut på att den svenska invandringspolitiken varit ogenomtänkt och misslyckats totalt. Man ansåg också att invandringen var för stor. Det drällde in invandrare utan kontroll, och det hade medfört stora problem, inte minst ekonomiska. Kostnaderna för invandringen gick ut över de "riktiga" svenskarna, som fick lida av arbetslöshet och allmänt armod. Man hävdade att det pågick ett folkutbyte i Sverige, och i Europa, och att hela västvärlden styrdes av en elit. Vilka det var, var inte svårt att lista ut. Argumentationen kunde slås sönder med enkel logik på några minuter, men den här typen av politiker var inte intresserade av logisk argumentation. I grunden syftade deras politik till att slänga ut de misshagliga, varpå Sverige skulle bli ett paradiset av guds nåde.

Jag såg på Billy som fortfarande satt med händerna bakom nacken och ett lycksaligt leende på läpparna. Jag såg den lilla killen som under hela sin uppväxt fått slåss för att klara sig. Jag såg också en framtid som skrämde.

© Bo Flodin

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Bo Flodin med Poeter.se id #39195 innehar upphovsrätten